ARICI POGONICI

ALBUMUL CELOR MICI EDITAT DE REVISTA „LUMINIŢA“

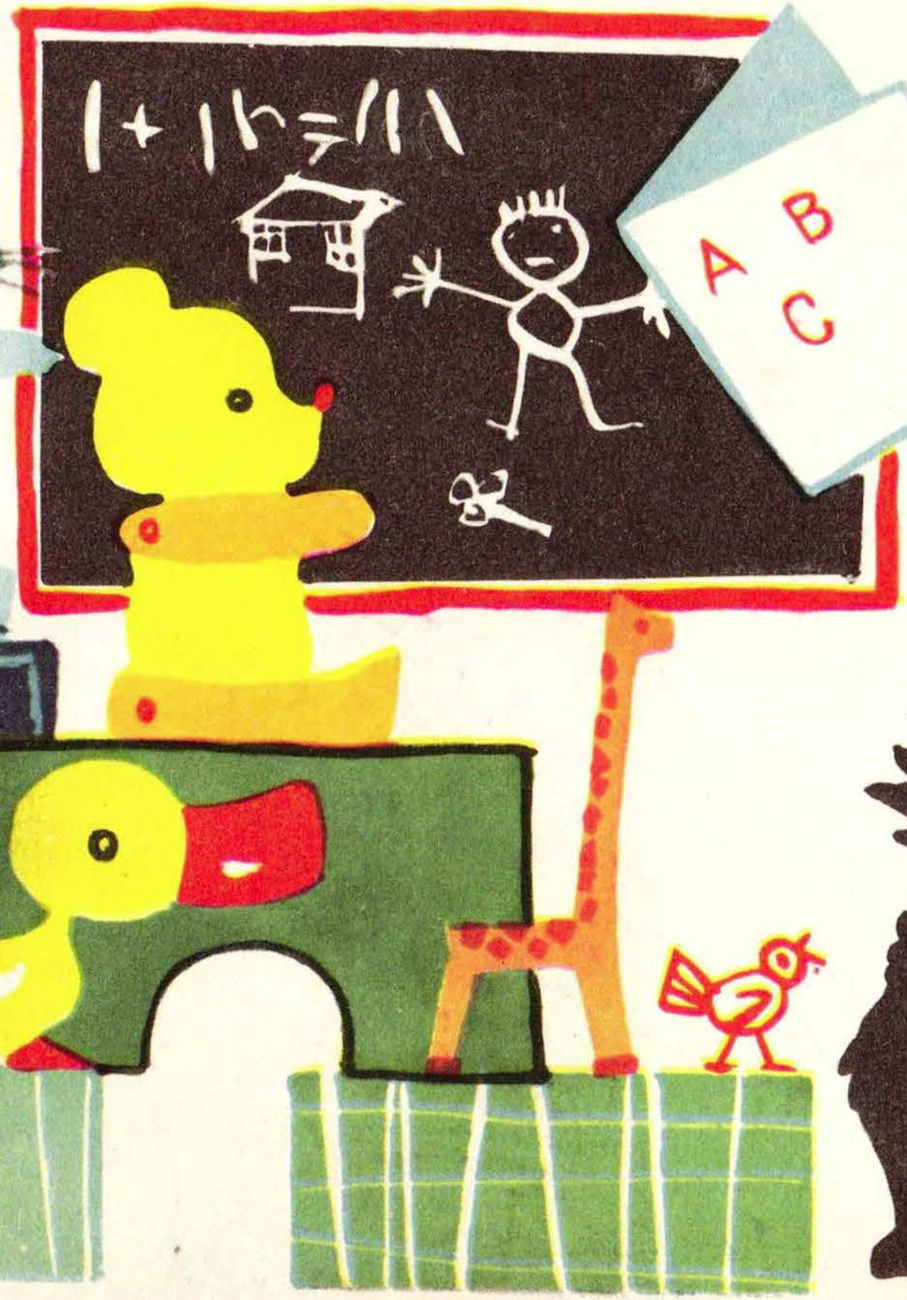

9
1964

CALENDAR

TOAMNA

Dinspre dealuri iarăşi
Prinde să se-arate
Toamna cu-amîndouă
Braţele-ncărcate.

Lepădînd povara,
Ea în prag ne pune
Coşul plin cu struguri,
Piersici, nuci şi prune.

Poposirea unde
Darnică şi-o face,
Dulce, pînea nouă
În cuptor se coace,

Şi miroase-n casă
Pînă-n primăvară
A gutui, a mere
Şi a scorţişoară.

Poezii de
VICTOR TULBURE

CODRUL

Nu cînd nouri trec,
Bîntuit de vînt,
Vîntului m-aplec
Fără de veşmînt!

Arborii mei goi
Fruntea şi-o înclină
Primăverii noi
Care o să vină!

FURNICA DARNICA

Brumă şi polei
Au albit poteca.
Însă-n casa ei
N-are griji furnica.
Vină şi zăpezi!
Pentru ce s-ar teme?
Boabele-n grămezi
Şi le-a strîns din vreme.
Numai nopţi prea lungi
Dac-ar fi să fie,
Greieruşu-atunci
De urît să-i ţie!
Şi de-o fi cumva
Viersul lui să-i placă,
Ea îl va lăsa
Prin cămări să treacă.

MICUL SANITAR

Vîntul toamnei suflă. Norii se-nfiripă.
Oare pomuleţii nu vor prinde gripă?

Că sînt goi, săracii! Nu mai au veşminte,
Cum aveau cînd vara-i săruta fierbinte.

Va veni şi iarna într-o zi încoace,
Să le dea flanele albe şi cojoace...

Pîn-atunci eu, însă, cînd la rădăcină
Îi adăp, în apă, pun şi-o aspirină.

Desen
D. NEGREA

UNDE MERGEM AZI?

ÎN LUNĂ

de MARIN SORESCU

Acum, copii, luați-vă de mînă. Astăzi mergem în Lună. Noi putem părăsi planeta, chiar dacă nu e gata racheta, fiindcă — la urma urmei — o să mergem în Lună pe jos, că e drumul frumos. Ne uităm bine unde-şi arată Luna văpaia şi-o ținem drept în direcția aia. Dincolo de zare, poteca o ia drept spre Soare. Acolo noi dăm drumul baloanelor colorate, pe care le-am luat cu noi pentru orice eventualitate.

Baloanele se-nalță, că-s uşurele, şi noi ne ținem bine de ele. În jurul nostru vom auzi cum răsar stelele, cu un fîşîit uşor, parcă se deschid umbrelele. Luna se va face tot mai mare, şi la urmă ne va răsări exact sub picioare.

Copii, îmi pare bine c-aveți încredere-n mine şi faceți întocmai cum v-am spus, ca s-ajungeți în Lună sus. De altfel, iată, am şi ajuns. Bănuiam eu că sînt vorbă lungă să v-ajungă, dar acum — asta-i bună! — nici nu ştiu cînd v-am vorbit pîn-la Lună. Am ajuns pe steaua aia mare şi luminoasă ca para, pe care voi o zăreați pe fereastră seara. De ce nu ne-a ieşit nimeni în întîmpinare să ne dea o floare? Fiindcă aici nu sînt flori, nici animale, nici nori. De asemenea, e-adevărat că nu este aer de respirat. Luna este

Ilustrații: D. DOBRICĂ

un pămînt neisprăvit. A-ncercat ea nişte păduri şi nişte ape, dar nu i-au ieşit. Asta-i situaţia, n-ai ce-i face. Copii, va trebui să populăm noi Luna, ce mai încolo şi-ncoace. Odată şi odată, tot trebuia să repare cineva jucăria asta stricată. Eu am susţinut de-atîtea ori: noi, copiii, sîntem cei mai grozavi inventatori. Nu e aer în Lună? Nu ne pasă, am adus de-acasă. Iată, desumflăm baloanele pe care le-am umplut cu vînt, pe Pămînt. S-a umplut cerul Lunii de aer... Aşa, acum mai poate omul respira. Şi se mai poate juca. Pe

Luna asta pustie, care străluceşte ca o agrafă, nu-s condiţii normale de trai decît pentru girafă. Că ea întinde gîtul ei lung în vînt şi paşte iarbă de pe Pămînt. Deci prima etapă de populare a Lunii va fi... care, ghici? Aducerea unei girafe de la cel mai apropiat circ aci. Am şi adus-o eu chiar în clipele acestea, ca să scurtăm povestea. Acum ştiţi ce e? Uite, mi-a mai venit o idee. Să rugăm frumos girafa asta să ne care aici într-o săptămînă cele necesare pentru înfiinţarea vieţii pe Lună. Pentru că şi aşa ea tot seamănă cu o macara. Ce aducem mai întîi la noi? Asta vă roade acum pe voi. Trebuie să facem o listă în privinţa asta, realistă. Dintre animale vom aduce numai strictul necesar. De exemplu, lupul nu-l vom aduce, că e... măgar! Şi uite, azi o floare, mîine o privighetoare, azi un căţel, mîine un purcel, azi un ou, mîine un bou — Luna se va umple de verdeaţă, de viaţă pînă poimîine dimineaţă. Bineînţeles, în tot timpul ăsta un copil va sta pe girafă, călare, supraveghindu-i orice mişcare, să nu ne trezim cu bagajele-n Soare. Tot el va zări cum. pe Pămînt, părinţii ne caută peste tot, prin casă şi-n pod. Atunci el le va striga pe aripa vîntului: «Hei, căutaţi-ne şi-n Lună, că ea e podul Pămîntului! Noi sîntem în Luna de deasupra munţilor cu brazi, unde se joacă copiii de azi». Atunci ei, ca să-şi sărute băieţii şi fetele, vor da zor să construiască rachetele. Se vor urca-n ele, pornind spre noi în duduit de motoare.

În felul ăsta, şi noi, copii. grăbim zborurile interplanetare.

grădinița zoologică

VULTURUL

Oştean bătrîn ce stă de veghe
Pe stînci înalte, abisale,
Parc-a rămas din vremea veche
În asprele cămăşi de zale.

Cu fiecare pană ştie
Să-şi numere, de veacuri, anii...
Şi moare-aşa: la datorie,
Tăcut şi singur, ca spartanii.

PĂIANJENUL

Un maestru ţesător,
Care-ntinde pînza-i fină
Ca pe-un fermecat covor
De-ntuneric şi lumină.
Dar minunea lui plăpîndă
E capcană şi e pîndă!

LIBELULA

Unde să se-ascunză?
Printre frunze-i frunză,
În lumina lină,
Scamă de lumină,
Printre flori e floare
Ce-a-nvăţat să zboare...

Versuri de ION BRAD

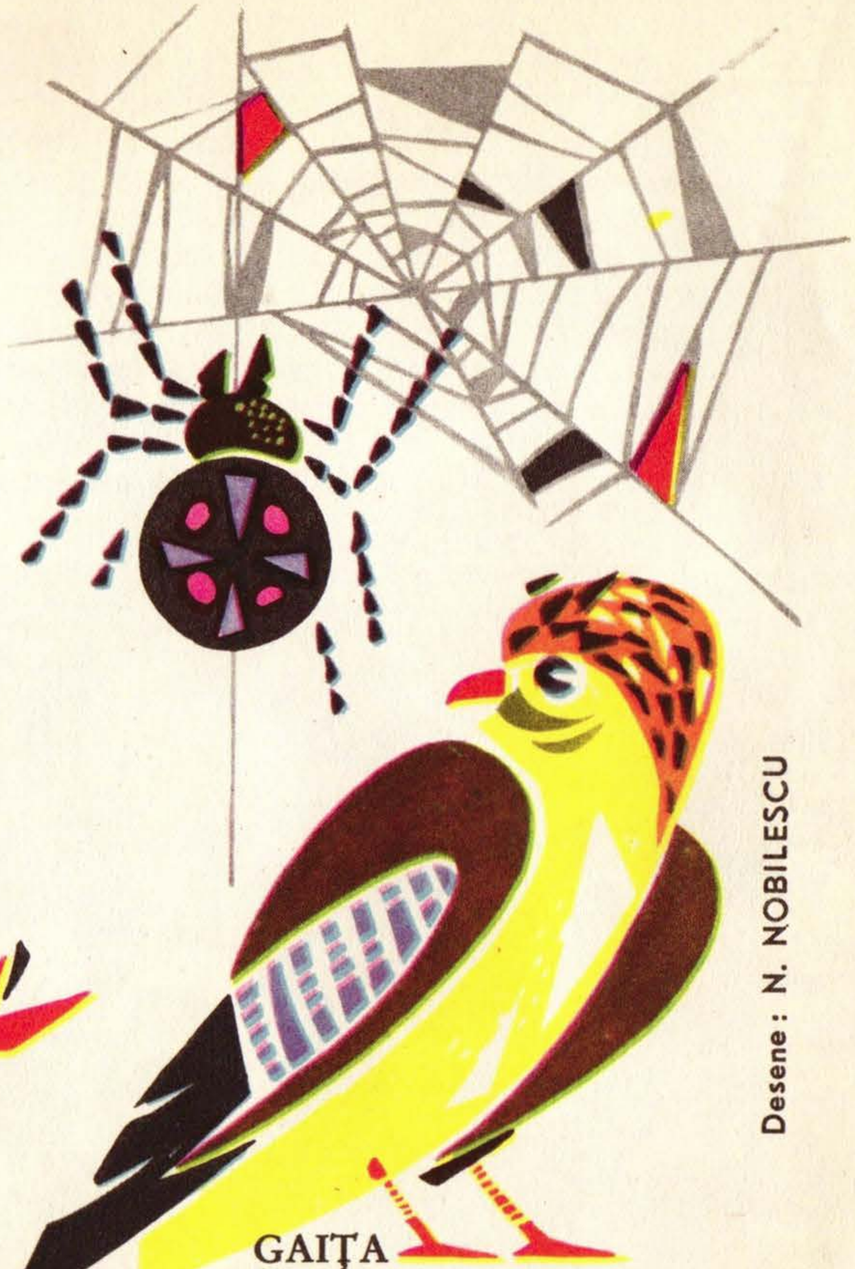

GAIŢA

Gureşă şi certăreaţă,
Toată lumea-i spune «ţaţă».
Din tot neamul păsăresc,
Numai ele se sfădesc:
Ţaţa-Rada, Tinca-ţaţa,
Începînd de dimineaţa,
Pînă noaptea cînd se-aciuă,
Bat într-una apa-n piuă.

Desene: N. NOBILESCU

Lecția de zbor

Rîndunica a scos pui. I-a hrănit şi i-a păzit cu grijă. Cînd i-a văzut mari, acoperiți bine cu pene, a socotit că a venit vremea să-i scoată în lume, adică să-i învețe să zboare.

Şi, într-o dimineață, sub streaşina casei a izbucnit larmă mare. Ciripeau de zor rîndunica-mamă, rîndunica-tată, dar şi mai tare ciripeau cei trei pui.

Rîndunica-mamă s-a aşezat pe marginea cuibului, a ciripit în fața puilor, apoi s-a întors cu spatele şi a dat de cîteva ori din aripi, fără să zboare. S-a întors cu fața la pui, a ciripit iar, apoi iar s-a întors cu spatele, a dat din aripi şi a pornit uşor în zbor, pînă la stîlpul de telegraf din apropiere. De acolo a ciripit iar ceva:

— Cirip-cirip! Hai, încercați şi voi, cred că a zis ea.

— Cip-cip! au ciripit puii şi unul s-a ridicat în picioare, a păşit împiedicîndu-se şi a ajuns pe marginea cuibului.

— Cip! Cirip!... Hai încearcă! a spus iar rîndunica şi a dat rar din aripi, pornind în zbor, arătîndu-i cum să facă.

— Cip, ciip! mi-e frică!... a spus puiul şi a început să dea caraghios din aripi, stînd pe marginea cuibului.

— Cirip! Încearcă! l-a îndemnat iar rîndunica, apoi a venit lîngă el şi l-a împins uşor cu ciocul.

— Ciu! ciu! ciu! Cad, cad, cad! a strigat puiul împins pe marginea cuibului. Dar a zbătut repede din aripi şi n-a căzut. A ajuns cu bine pe stîlpul unde stătuse mama lui. Acolo şi-a zburlit penele, le-a pus la loc, netezindu-le cu ciocul, apoi s-a avîntat iar pînă la cuib. S-a odihnit puțin şi a zburat pe alt stîlp.

Învățase să zboare!

Rîndunica-mamă ciripea bucuroasă şi-l dojenea: Cirip!... Cirip!... Cînd ți-au crescut pene destule, nu-ți fie teamă să zbori.

Apoi, timp de o lună de zile, puii au făcut antrenament pentru marele zbor spre țările calde, unde iernează rîndunelele.

Acum se află tocmai pe Coasta Africii...

ION CÎRCIU

Desen: RODICA PRATO

CINE E

De mult, odată, vîntul cel nevăzut, norul mohorît şi fulgerul înfricoşător au pus rămăşag să dovedească de care dintre ei se teme omul mai mult.

După ce l-au ales judecător pe Soare, au pornit întrecerea. Vîntul şi-a umflat obrajii şi-a-nceput să sufle cu putere prin mări, prin cîmpii, prin oraşe, pe mare şi-n văzduh.

Zadarnic! Toţi oamenii îl aşteptau, gata pregătiţi să-l întîmpine. Pe cîmpuri recolta era strînsă, iar perdelele de pădure, plantate din loc în loc, îi întindeau oprelişti în drum. Marinarii adăpostiseră vasele în porturi, strînseseră pînzele de pe catargul corăbiilor. Piloţii şi-au înălţat mai sus de împărăţia vîntului avioanele lor.

Numai animalele, păsările, peştii şi gîzele s-au ascuns în culcuşuri, cuprinse de frică.

Într-o văgăună de munte s-a ascuns vîntul plin de furie. N-a izbutit!

Bosumflat ca un copil năzuros, gata să plîngă, norul a clipit atunci din ochi şi-a izbucnit în lacrimi Ploua cu găleata. Potopul a umflat rîurile, vrînd să le scoată din maluri.

MAI TARE

Dar ți-ai găsit! Oamenii au îngrădit furia apelor cu diguri puternice, silindu-le să mişte turbine şi să aducă lumină în case.

Mai necăjit încă de cum îi este felul, s-a rostogolit norul cine ştie pe unde.

Falnic, fulgerul i-a înfruntat pe amîndoi:

— Nu sînteți buni de nimic! Să mă vedeți pe mine! şi-şi ridică furios sabia de foc.

Bumm! detună asupra pădurii, aprinzîndu-i copacii. Apoi se repezi năprasnic peste case. Nu, nu era de loc de glumit cu puterea nimicitoare a fulgerului.

Dar şi lui zadarnică i-a fost încercarea. De sus, cu avioanele, oamenii au stins la vreme pîrjolul din pădure, iar paratrăsnetele ridicate pe clădiri au înfrînt flacăra sabiei sale, împlîntînd-o adînc în pămînt. Acum stăteau îmbufnați, şi vîntul, şi norul, şi fulgerul...

Iar în timpul ăsta, Soarele, care le fusese judecător, ce credeți că făcea? Rîdea de ei cu poftă, strălucind şi mai tare pe cer, pentru că oamenii fuseseră mai tari şi decît vîntul cel nevăzut, şi decît norul cel mohorît, şi decît fulgerul cel înfricoşător!...

VICTOR SIVETIDIS

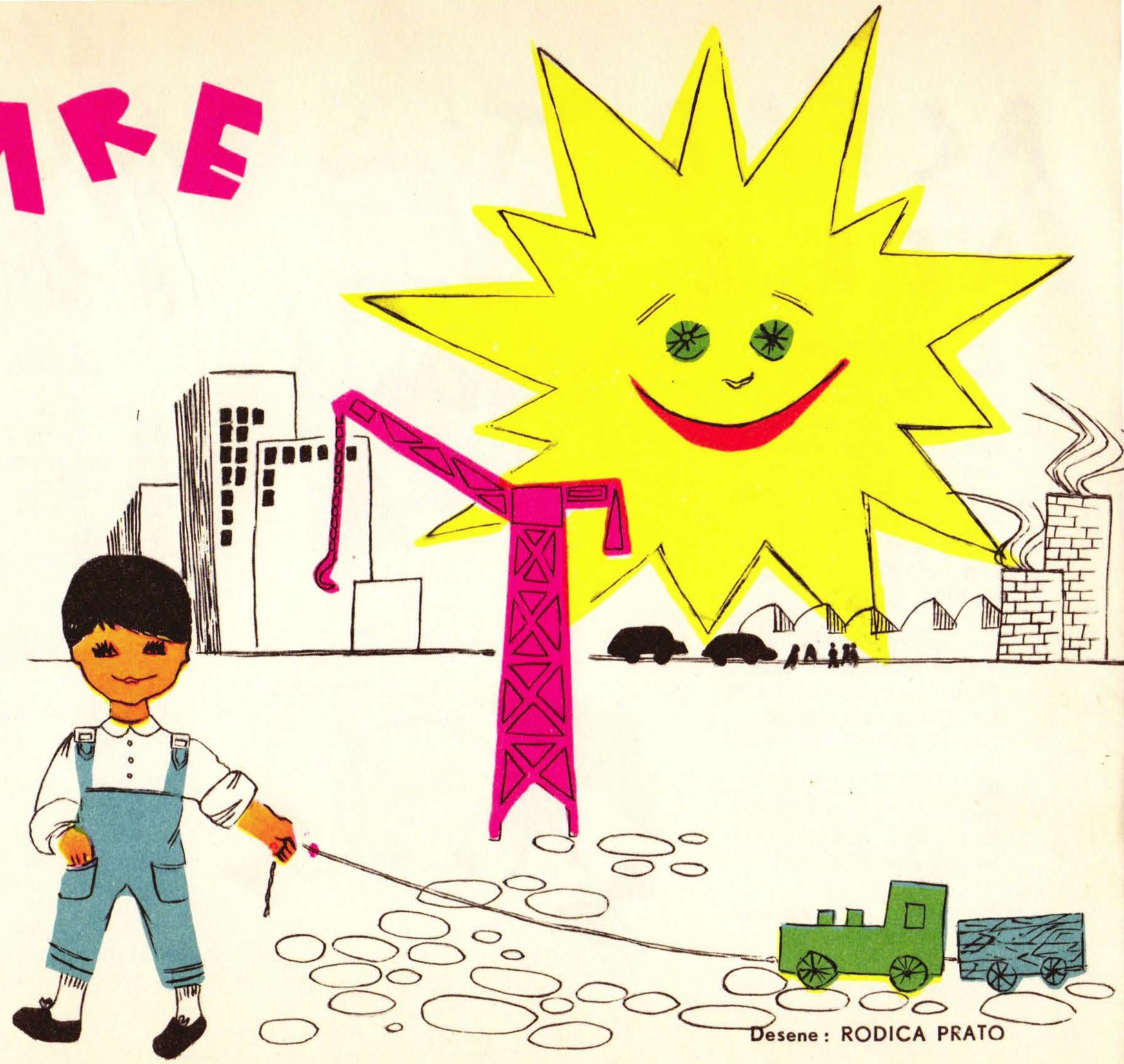

Desene: RODICA PRATO

ALFABET SONOR

de PAUL ANGHEL

Ana și Albina

*A*n*a* *a*re *a*c și *a*tă.
Un *a*rici o tot învaț*ă*,
Cum să co*a*să cu *a*rnici,
Un ce*a*rș*a*f pentru pitici.
Cînd să tr*a*gă l*a* ma*ș*ină,
I*a*tă vine și-o *a*lbină:
— *A*m și eu ceva să cos,
Pentr-un fluture frumos.
Vre*a*u să-i f*a*c o pelerină
Din culo*a*re și lumină.
— Bine, h*a*i!
D*a*r din gre*ș**a*lă
S-*a* isc*a*t învălmă*ș*e*a*lă.
*A*n*a* s-*a*-nțep*a*t cu *a*cul,
Pînz*a* s-*a*-nro*ș*it c*a* m*a*cul.
I*a*r *a*lbin*a* ce*a* iste*a*ță,
Uite-o, s-*a*-ncurc*a*t în *a*ță.

Ne-ntrebăm cine-i cu vin*a*,
*A*n*a*, *a*cul s*a*u *a*lbin*a*? —
S*a*u *a*riciul n-*a* știut
Să le-nvețe l*a* cusut!

Nu le m*a*i poți descurc*a*.
*A*n*a* plînge:
a-a-A!

Boboc

— *B*oc, *b*oc, *b*oc!
*B*o*b*y este un *b*o*b*oc,
*B*ate ca-ntr-un *b*olo*b*oc:
— *B*oc, *b*oc, *b*oc!
*B*ate iar, *b*ate din nou,
Șade singur într-un ou.
Ușă nu-i, fereastră nu e,
N-are cine să-i descuie
N-are *b*ietul de *b*o*b*oc
Înăuntru pic de loc!
L-a-ncuiat, plecînd la piață,
Mama lui, măicuța rață,
Ca să-i cumpere de-un *b*an,
*B*oa*b*e *b*une de susan.
Cînd s-a-ntors — *b*o*b*ocul nu-i.
Numai coaja oului.
— Unde-i *B*o*b*y, să-i dau *b*oa*b*e
Și verdețuri și podoa*b*e,
Unde-i *B*o*b*y, strigă rața,
De răsună dimineața!

Printre trestia înaltă,
*B*o*b*y se plim*b*a pe *b*altă.

Desene : D. DOBRICĂ

CE SĂ FIU?

de PETRE GHELMEZ

TRACTORISTUL

Tractoristul nostru ară
De cu zori şi pînă-n seară.
Deocamdată, pe hîrtie,
Cu tractorul-jucărie.

Dar cînd se va face mare,
Cîmpu-ntreg o să ni-l are!

VIOLONISTUL

Cu-al său fermecat arcuş
La-ntrecut pe greieruş...
(Greieruşul din poveste)
Şi-i putem spune: maestre!

ZIDARUL

Am luat cărămizi şi var
Şi o sprintenă mistrie
Şi-uite m-am făcut zidar,
Tocmai cum îmi place mie.

Zidul prea mic va ieşi
Şi n-o să-ncăpeţi pe uşă?
Nu-i nimic, atunci va fi
Casa doar pentru păpuşă.

ARHITECTUL

După planurile lui
Nu va ieşi chiar o casă,
Însă un oraş de cuburi
Pîn' la urmă o să iasă.

Desene : GETA BRĂTESCU

Povestire de MIOARA CREMENE

Desen: FRANCISCA STOENESCU

...Astăzi lumea i se pare lui Dan altfel decît de obicei. Lucrurile sînt mai apropiate şi mai mari... Cînd merge, Dan zăreşte pe drum, la picioarele lui, fiece pietricică şi pînă şi furnicile care mişună pe alei, încărcate cu mărunte poveri albicioase. Iar dacă ridică privirea vede departe în înaltul zărilor albastre, deasupra caselor, pe antenele aparatelor de televiziune, cum zboara păsărelele.

Asta pentru că Dan de azi poartă ochelari... În schimb, copiii, din parc, prietenii lui îl privesc de parcă acum l-ar vedea pentru prima oară... Spun: «Ia uite la Dan!...» şi pe urmă îl lasă singur. S-au adunat mai departe şi se joacă numai între ei. Ca şi cum ar zice: «E altul... De-a ce ne-am putea juca cu el?...» Doar Cornelia, ştrengăroaica, prinsă cum e în joc, strigă cît o ţine gura, dar din cînd în cînd se întrerupe şi se uită la Dan.

Lui Dan nu-i place că a rămas fără prieteni. Şi, fiindcă nu-i place, a început să deseneze pe nisip. A făcut o groază de omuleţi şi mai mari, şi mai mici.

— Hai să ne jucăm împreună, le-a spus Dan, după ce au fost gata.

— Da, hai de-a şcoala, au zis omuleţii. Noi o să fim şcolarii şi tu învăţătorul, fiindcă porţi ochelari.

— Şi acum să ne jucăm de-a altceva, le-a spus după o vreme băiatul!

— Ştii ce? Să clădim nişte case. Şi tu, cu ochelarii tăi, ai să fii şi inginer şi sudor...

— Ce-ar fi să facem şi un parc? a şoptit, după o vreme, Dan.

— Bine, iar tu o să ai grijă de lucrări, fiindcă semeni cu paznicii de grădini...

Încetul cu încetul, ceilalţi copii s-au adunat şi privesc şi ei omuleţii, şi jocul. Din văzduh, un fluture coboară şi se lasă pe umărul băiatului. Copiii văd cu mirare că are pe aripi două cercuri negre. Îl urmăresc iar cum îşi ia zborul spre cer, care şi-a pus şi el parcă pe ochii albaştri rame de nor.

Atunci Cornelia se hotărăşte şi zice:

— N-ai vrea să te joci cu noi... de-a v-aţi ascunselea?...

Iar Dan «se face», şi ce uşor îi găseşte pe ceilalţi copii, căci acum vede grozav de bine!

...Am fost şi eu prin parc şi i-am auzit alergînd şi strigînd. Dan era foarte vesel, şi nimănui nu-i trecea prin minte că spusese la început: «Ia uite la el...» Şi: «...De-a ce ne-am putea juca...?

HORA MARE A CELOR MICI

Versuri şi muzică de
MARCEL BRESLAŞU

Nici nu ştie cum să-nceapă;
oricum calcă, tot se-nţeapă:
La vreun salt ori la vreun hop
ştie că rămîne şchiop! } Bis

Zi mai tare, nu te teme,
că avem destulă vreme
să-ncercăm, să ne-ncurcăm
pîn'om şti să o jucăm: } Bis

Ne-o fi hora cam măruntă,
dar mai creştem pîn'la nuntă
şi cînd ştim s-o învîrtim
pe arici nici nu-l poftim! } Bis

Notă
Pentru cei mici de tot
strofele 1 şi 7

Pentru mijlocii
Strofele 1, 3, 6 şi 7
Pentru cei mari, 1—7.

Hei şi noi am fi în stare
să întindem hora mare,
dar ne spune un arici:
«Hora nu-i pentru cei mici! } Bis

Cît vă ţineţi voi de mînă
tare mi-e că-o să rămînă
La vreun hop ori la vreun salt
unul fără celălalt...» } Bis

Zi mai tare, lăutare,
că nu merită-ascultare
urîciosul de arici,
care nici nu-i de pe-aici! } Bis

Zi mai tare, să se-audă,
că vorbeşte-aşa de ciudă!
Ar intra şi el în joc,
dar nu poate de cojoc... } Bis

Vioi, dar apăsat
Hei, şi noi am fi în sta-re Să în-tin-dem ho-ra ma-re,
Dar ne spu-ne un a-rici: Ho-ra nu-i pen-tru cei mici! Dar ne spu-ne
1-6
7
un a-rici: „Ho-ra nu-i pen-tru cei mici... nu-l pof-tim!

Gogu - Mincinosu

Versuri: ELENA DRAGOŞ

Pe un drum de ţară,
dintr-un camion,
ce mergea-n viteză
căzu un clapon.

— Vai, făcu cocoşul,
nu cumva-s rănit?
Şi, văzînd că nu e,
s-a sculat grăbit.

Merse ziua-ntreagă,
pînă obosi,
cînd, zări o fermă:
— Asta oare-o fi?

Mii şi mii de păsări
boabe ciuguleau
şi cocoşul spuse:
— Boabe şi eu vreau!

Printre-atîtea păsări
şi găini şi pui
îi recunoscuse
pe fîrtaţii lui.

— Pe-unde ne-ai fost, Gogu,
unde ai umblat?
Nici nu ştii, băiete,
ce ne-ai speriat!

— Hei, de-aţi şti, răspunse
dragii mei, de-aţi şti
cît avui de furcă
pîn' s-ajung aci!

Întîlnii şi-o vulpe,
mă luptai cu ea.
(Toată păsărimea-n jur
cotcodăcea.)

— Te-ai luptat cu vulpea?
Vai! puteai să pieri,
ia şi mai mănîncă,
să mai prinzi puteri!

Şi-nghiţea cu poftă
mare, dumnealui.
— E-un erou! spusese,
auriu, un pui.

Faima lui în toată
ferma s-a lățit,
toți să mi-l cunoască
s-au îngrămădit

și l-au dus cu pompă
mare pe isteț
să mi-l instaleze-n
cel mai bun coteț.

O moțată albă
îl strigă în zori:
— Gogu-Pintenogu,
dă-ne ajutor!

— Ce mă scoli? strigase
Gogu, deranjat.
— Vino și-i desparte,
doi cocoși se bat!

Și văzînd fricosul
că dădu de greu:
— Să-i despartă altul,
de ce tocmai eu?!

— Nu cumva ți-i teamă
să le vii de hac?
— Aș, cu-n singur pinten
numai, praf îi fac.

Tocmai de aceea
nici nu intervin.
Du-te deci la alții,
cheamă-l pe vecin!

După întîmplarea
asta, într-o zi,
Gogu-Pintenogu
iată ce păți:

Țanțoș, prin ogradă,
dumnealui umbla
și, zărind o umbră
care-l urmărea,

se întoarse iute:
— Vulpea! Ajutor!
Și murea de frică,
și fugea de zor.

Pînă la cotețe
nici nu se opri.
Chiar atunci moțata
către el veni:

— Ce-mi fugișI, cumetre,
ce-mi răsufli-așa?
Nu era o vulpe,
iepure era!

Și-ncă și acela
șchiop de un picior.
Ce-mi strigai prin curte
după ajutor?

«Gogu-Mincinosu»
de atunci, i-au zis,
și-auzind povestea
despre el v-am scris.

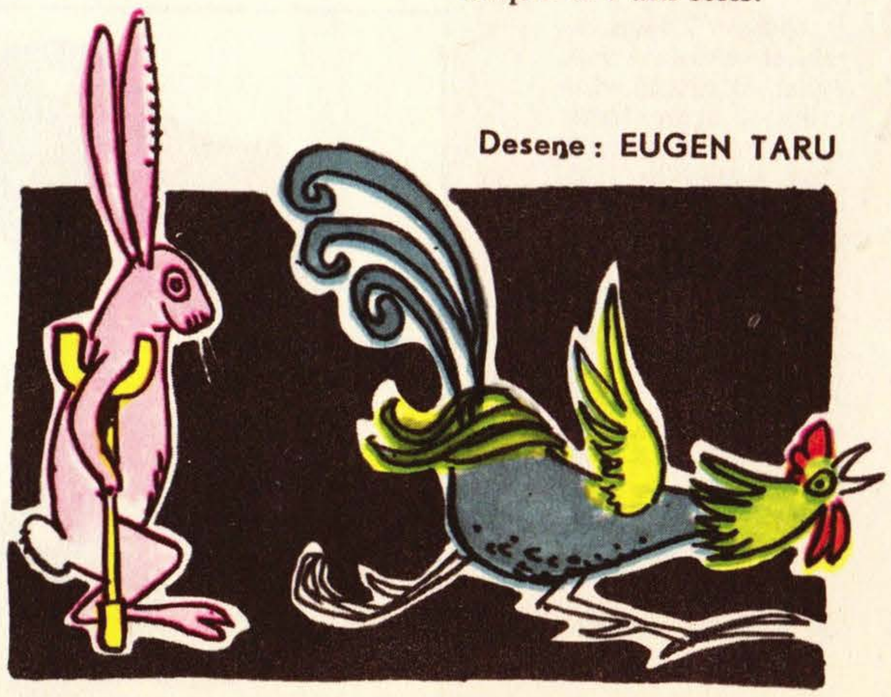

Desene: EUGEN TARU

ÎNTRECERE SPORTIVĂ

Text şi desene:
GELLU NAUM

Noile aventuri ale celor trei eroi: «pinguinul Apolodor», «Amedeu cel mai cumsecade leu», «Cangurul Ilie, blondul din fotografie».

«Arici Pogonici». album pentru cei mici, editat de revista «Luminița», apare lunar. Adresa: Bucureşti, Piața Scînteii nr. 1, telefon 17.60.10. Abonamentele se fac la oficiile poştale, factorii poştali şi difuzorii voluntari din şcoli pînă în ziua de 16 a lunii.

Coperta I: Francisca Stoenescu

Costul abonamentelor:

pe 3 luni — 4,50 lei;
pe 6 luni — 9 lei.

40 539

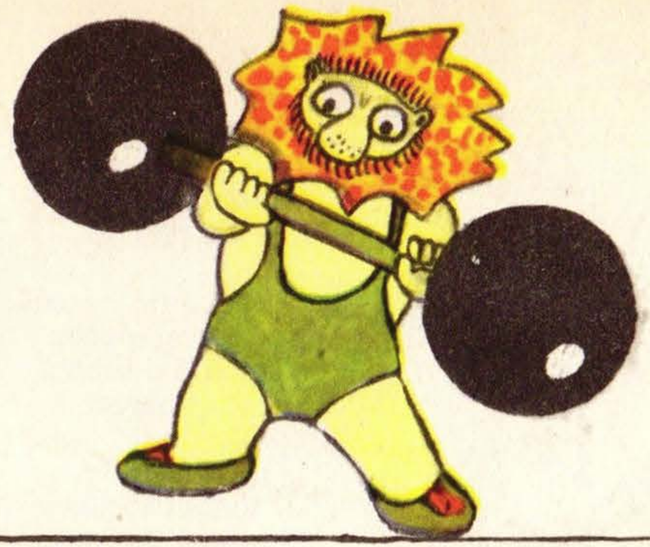

1. "Eşti puternic, Amedeu,
Dar să ştii că nu e greu.

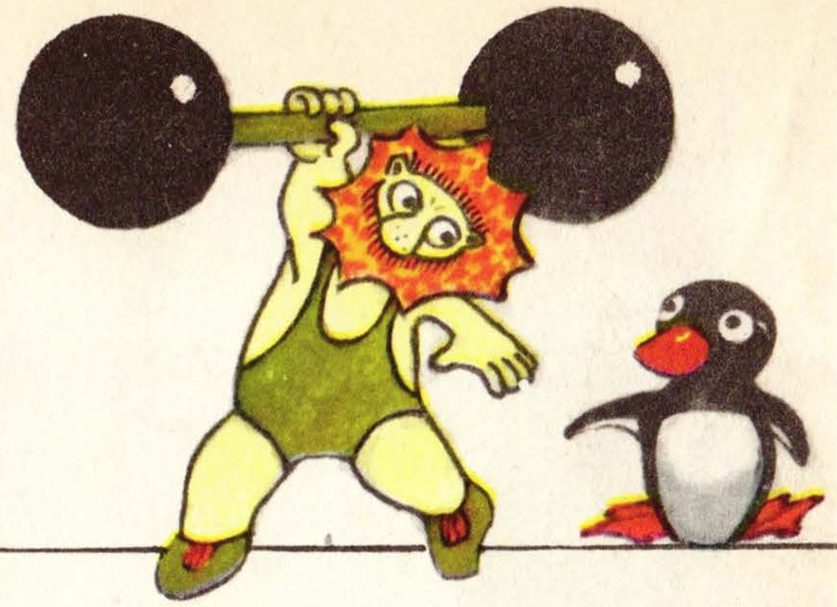

2. Am să-ţi dovedesc din plin
Forţa mea de pinguin."

3. Şi aşteaptă Amedeu
Răbdător ca orice leu.

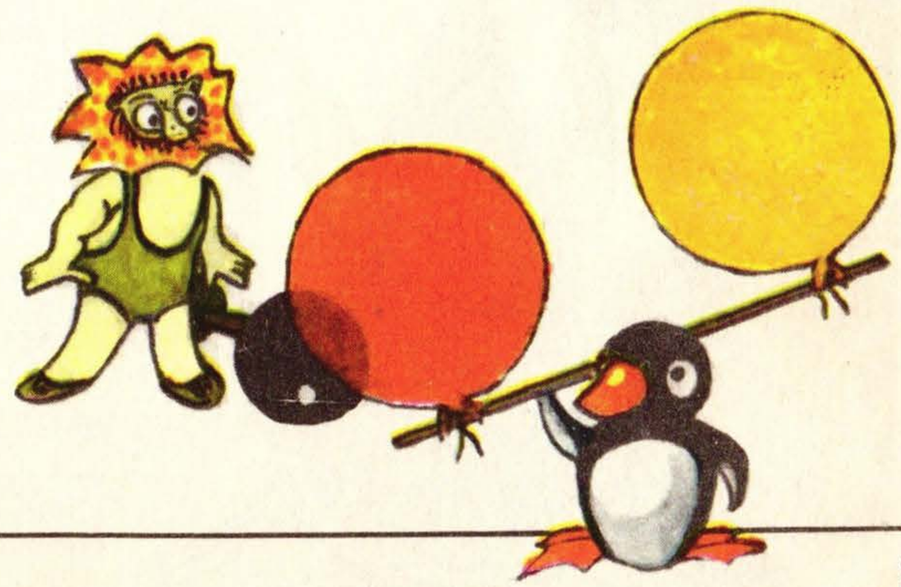

4. Sigur că Apolodor
A ieşit învingător...

LEI 1,50